Td021_9

Πώς λάμπ’ ο ήλιος στα βουνά στους κάμπους το φεγγάρι
έτσ’ έλαμπε κι η Λιάκινα στα τούρκικα τα χέρια
πέντ’ Αρβανίτες την κρατούν και δέκα την ’ξετάζουν
κι ένα μικρό μπεόπουλο κρυφά την κουβεντιάζει.
Λιάκινα δεν παντρεύισαι δεν παίρνεις Τούρκον άντρα
να σ’ αρματώσει στο φλουρί και στο μαργαριτάρι.
Κάλλιο να ιδώ το αίμα μου στη γη να κοκκινίσει
παρά να ιδώ τα μάτια μου Τούρκος να τα φιλήσει.
Κι ο Λιάκος την αγνάντευε ν από ψηλή ραχούλα
σκύφτει φιλεί τον μαύρο του στέκει και τον ρωτάει.
Δύνεσαι μαύρε μ’ δύνεσαι στο αίμα για να πλέξεις
δύνεσαι μαύρε μ’ δύνεσαι να βγάλεις την κυρά σου.
Δύνομ’ αφέντη μ’ δύνομαι να βγάλω την κυρά μου
να δέσεις τη μεσούλα σου μαζί με τη δική μου
να δέσεις το κεφάλι σου μ’ ένα χρυσό μαντλι
μην τύχει λάκκος και ριχθώ και πέσεις απ’ τη ζάλη.
Βιτσιά δίνει το μαύρο του στη μέση γιουρουστάει
επήγε και την άδραξε στο σπίτι του την πάει.